

EXERCICI 6

Abans de poder avançar en coneixements, necessitem més pàgines per poder-les enllaçar. Per tant, crea les següents pàgines i guarda-les, respectivament, amb el nom de “stephen_king.html”, “ferran_torrent.html” i “merce_rodoreda.html” a la carpeta “autors”. Aplica els mateixos estils que amb la pàgina d’en Ken Follet. Podeu fer servir els trucs que vulgueu per tal de no haver d’escriure tant... Penseu que jo no ho he pas fet, he anat a Internet a la Viquipèdia i...

STEPHEN KING

(21 de setembre de 1947) és un escriptor d'Estats Units conegut per les seves novel·les de terror. Els seus llibres solen estar a la llista de best-sellers.

Les històries de Stephen King tenen com a protagonistes personatges de classe mitjana, un nen, o la majoria de vegades, un escriptor. Els personatges viuen la seva vida normal, però els fets sobrenaturals i circumstàncies estranyes canvien el curs de la història. King manifesta un coneixement ambiciós del gènere del terror, tal i com mostra en el seu llibre de no ficció anomenat **Danse Macabre**, que registra un ordre cronològic de nombroses dècades de treballs notables sobre literatura i cine. Escriu a més llibres que no podrien ser catalogats en el gènere del terror, com les novel·les **The Body** i **Rita Hayworth and Shawshank Redemption** (adaptades posteriorment a la pantalla gran com a **Stand By Me** i **The Shawshank Redemption** respectivament), a l'igual que **La milla verde**.

Stephen King va escriure sota el nom de **Richard Bachman** en molts dels seus llibres on la història estava basada en un terror més mental que físic. "**The Long Walk**" n'és un exemple.

FERRAN TORRENT

(Sedaví, l'Horta, 30 de maig de 1951). Escriptor i periodista. És un dels escriptors valencians actuals més reconeguts i que més ven. Des dels seus inicis ha sigut conscient dificultats culturals i lingüístiques del País Valencià, però, en certa manera, el seu èxit representa la culminació de la normalització lingüística als territoris de parla catalana. Un dels trets més característic dels seus escrits és que fa ús de les variants valencianes. El gènere que més ha treballat és el de la novel·la negra. A més, col·labora cada dissabte i diumenge al programa de ràdio **La Primera Pedra** de **RAC1** des de fa diversos anys.

Educad en un col·legi de jesuïtes, va començar la carrera de Dret però la va deixar. Es dedicà durant anys a treballar en qualsevol faena: venedor, representant comercial i d'altres oficis, fins que l'èxit literari li va facilitar dedicar-se només a escriure.

Aquesta cita és una bona mostra del seu caràcter i manera d'enfrontar la vida:

"Sempre m'han posat nerviós els puristes de tota mena: els de la llengua, els de literatura i els de tot. La veritat és que m'inspira més un antre que un ateneu. I m'ho passe millor, més ben dit, molt millor entre dones de qualsevol tipus que entre savis i intel·lectuals. Preferisc els bordells a les cadires d'una acadèmia. Els intel·lectuals i els polítics són les espècies que més m'avorreixen."

MERCÈ RODOREDA

Filla única d'un matrimoni amant de les lletres, la seva infantesa va estar marcada per la figura del seu avi matern, Pere Gurguí, que li va inculcar un profund sentiment catalanista que la va acompanyar durant la resta de la seva vida. El 1928, i amb només vint anys, es va casar amb el seu oncle, Joan Gurguí, catorze anys més gran que ella, amb qui el 1929 va tenir Jordi, el seu únic fill.

El seu matrimoni va ser un fracàs. Rodoreda va buscar una vàlvula d'escapament que li permetés fugir d'una vida massa monòtona. Aquest escapament el va trobar en la literatura. Va començar col·laborant en diverses publicacions com **La Veu de Catalunya**, **La Publicitat** o **Mirador**. Va escriure també quatre novel·les que anys més tard va descartar, ja que les considerava fruit de la seva inexperiència. Només va salvar *Aloma* (1937). Tot i això, la va reescriure l'any 1969 convertint-la en una obra completament diferent.

En esclatar la Guerra Civil Espanyola, Rodoreda va col·laborar amb el Comissariat de propaganda de la Generalitat. L'any 1937 es va separar del seu marit.^[1]

L'any 1939 es va exiliar a França. Creia que l'exili seria per poc temps, i per això va deixar el seu fill a Barcelona, a càrrec de la seva mare, Montserrat Gurguí. Es va instal·lar, juntament amb altres intel·lectuals i escriptors catalans, a Roissy-en-Brie, a les rodalies de París, d'on va haver de fugir en esclatar la Segona Guerra Mundial. Després d'un llarg pelegrinatge per França, va marxar cap a Suïssa, en concret a la ciutat de Ginebra, juntament amb el seu company sentimental Armand Obiols, pseudònim del crític literari Joan Prat.

Fou en aquesta ciutat on va escriure la seva obra més aclamada, **La plaça del Diamant** (1962), considerada la novel·la més important de la narrativa catalana de postguerra. Ambientada en el barri barceloní de Gràcia, la novel·la explica la història de la Colometa, una dona com tantes d'altres a qui la guerra destrossà la vida i les il·lusions. **La plaça del diamant** és alhora una novel·la històrica, psicològica i de costums. De la seva època a Suïssa és també la novel·la **El carrer de les Camèlies** (Premi Sant Jordi 1966), el recull **La meva Cristina i altres contes** (1967) i les **Flors de debò, de Viatges i flors**.